

Liniaștea dinaintea apocalipsei

Lorena Craia

Încă aud ecoul vechi și trist
În peștera din munți de ametist,
Acolo unde jaspul se mai coace
Sub iarna învelită de cojoace.

Întinsă pe bezmeticele maluri
Ale pârâului, ce sapă-n valuri-valuri,
Ating cu vârful degetului stâng
Un stalactit cam strâmb și cam nătâng.

Mă-ntreb dacă în casa mea de-acum
Doar liniștea își mai croiește drum;
Pârâul parcă-a stat și meditează
Cu tot cu trupul meu, ce balansează.

Incendiile toate ard mocnit
Pe munții-mpăduriți cu afanit
Și ciutele mă caută-nfierat
La ora-n care ceasul mi-a sunat.

Se stinge lumea verde și banală.
Apatic, în pârâu, se toarnă smoală,
Iar noaptea își dă soarele deoparte;
Apatic gust și eu din viață-moarte.

16 septembrie 2016 – 4 septembrie 2018, Constanța